

[Poul Møller.]

mærksomhed på vor kinesiske lovformulering på visse områder, hvor vi ved at lave ændringer til ændringer til ændringer gør det stadig mere udviklet for borgerne at finde ud af lovene. Ved den indirekte beskatning er vi nu ved at arbejde os ind i et tilsvarende system, det såkaldte kinesiske æskesystem. Hvis man ser på lovforslaget om forlængelse af gyldigheden af forskellige forbrugsafgifter m. v., vil man se, at det i § 2 hedder — jeg beder om formandens tilfaldelse til et par korte citater —:

„I lovens § 4 affattes punkt A således:

„A. For cigarer til en værdi af:“.

Når man nu vil finde ud af sammenhængen, slår man naturligvis derefter op og ser, hvad der står i § 4 i lov nr. 436 af 19. november 1950. Når man så frem til denne lov, ser man, at der i § 4 står:

„§ 6 i lov om tobaksafgifter affattes således:“.

Det vil sige, at vi nu ved det foreliggende lovforslags § 2 ændrer § 4 i 19. novemberloven, som ændrer § 6 i tobaksafgiftsloven.

Jeg tror, det er vanskeligt at forstå disse regler. Det er muligt, at de forstås let af toderne og er klart overskuelige for dem, men de skulle jo også gerne være det for synderne.

Jeg har en anden teknisk bemærkning. Som det var at vente udfra vort syn — og stadig mere fremherskende syn — på skatte-svig, udvidedes strafferammen ved loven af 19. november 1950 for overtrædelse af disse indirekte afgiftslove betydeligt. Som noget nyt i en omsætningsafgiftslov hjemledes samtidig mulighed for at bringe de i retsplejelovens kapitler 68, 69, 71 og 72 omhandlede retsmidler i anvendelse ved efterforskningen af overtrædelsessager rejst efter denne lov, der i tilfælde af forsætlig afgifts-unddragelse giver mulighed for idømmelse af hæfte eller fængsel i indtil 2 år. Sagerne ville dermed efter retsplejelovens § 721 automatisk være blevet statsadvokatsager, hvis ikke man havde undtaget dem, men det gjorde man i novemberloven ved indføjeelse af en bestemmelse om, at når sager angående overtrædelse af denne lov indbringes for retten, skal de behandles som politisager. Denne bestemmelse må formentlig ses på baggrund af en almindelig rationaliseringsbestræbelse, idet man regner med, at politisagers behandling kræver mindre arbejdskraft, de kan gå hurtigere, og man kan få en hurtig afgørelse. Forvaltningskommissionen foreslår også i sin tredje betænkning, at man i videre udstrækning

går over til at behandle toldovertrædelser som politisager.

Jeg mener alligevel, at vi på dette område skal være noget forsigtige. Jeg er ikke sikker på, at vi har råd til at ofre den for den tiltalte mere tilfredsstillende og grundige behandling, som det jo netop har været retsplejelovens mening at sikre: når borgeren står til fængselsstraf i op til 2 år, skal han have en anden retsbeskyttelse, end når det drejer sig om, at han har kørt uden cykel-lygte om aftenen; og der skal være forskel på dette at få en bøde på 20 kr. og blive idømt fængsel i 2 år. Det er ikke tilfældigt, at retsplejeloven har denne sondering, som vi efter min opfattelse ikke bør fortsætte med at fjerne i en særlovgivning, således at vi i den specielle lovgivning mere og mere går over til at lade politisager være afgørende og dermed fratager statsborgerne deres beskyttelse.

Endelig skal jeg sige, at denne indirekte beskatning af meget anseligt omfang får jo, når den indgår i de almindelige udgifter og den almindelige drift, let en tendens til at blive permanent. Hvis vi står overfor dette, at disse hastelove, som blev gennemført i huj og hast i november 1950 og i marts 1951, bliver mere eller mindre permanente, tror jeg, man meget nøje må overveje, om ikke varevalget har været ret tilfældigt dengang, om ikke i det hele taget vor indirekte beskatning har udviklet sig ved, at der er lagt lap på lap, efterhånden som man kom fra krise til krise, og om det ikke ville være rigtigt, at man samtidig med skattereformen undersøgte problemet, om vore indirekte afgifter hviler rationelt, hviler på de rigtige varegrupper. Det må undersøges, om ikke der er grænseproblemer, som man må se på, f. eks. spørgsmålet om den skattefri biskuitfremstilling og den skattepligtige chokoladefremstilling, idet man næsten kan lave den samme vare, kun med en meget lille forskel, i det ene tilfælde afgiftspligtigt, i det andet tilfælde ikke afgiftspligtigt. Eller jeg kan tage det eksempel, som i sin tid også er fremdraget i udvalget, og som også tyder på, at vi på et eller andet tidspunkt må til at foretage en grundigere undersøgelse af spørgsmålet om marketenderierne. I marketenderierne har man lov til for en billig penge at få sig en ordentlig streg på, medens man derimod, hvis man går ind på en restauration, må betale så dyrt, at man ikke kan få den og derfor bliver borte fra restaurationen og går til marketenderiet. Det er i virkeligheden et spørgsmål, om vi nogensinde tilstrækkelig rationelt har behandlet pro-